

No. 0502010122

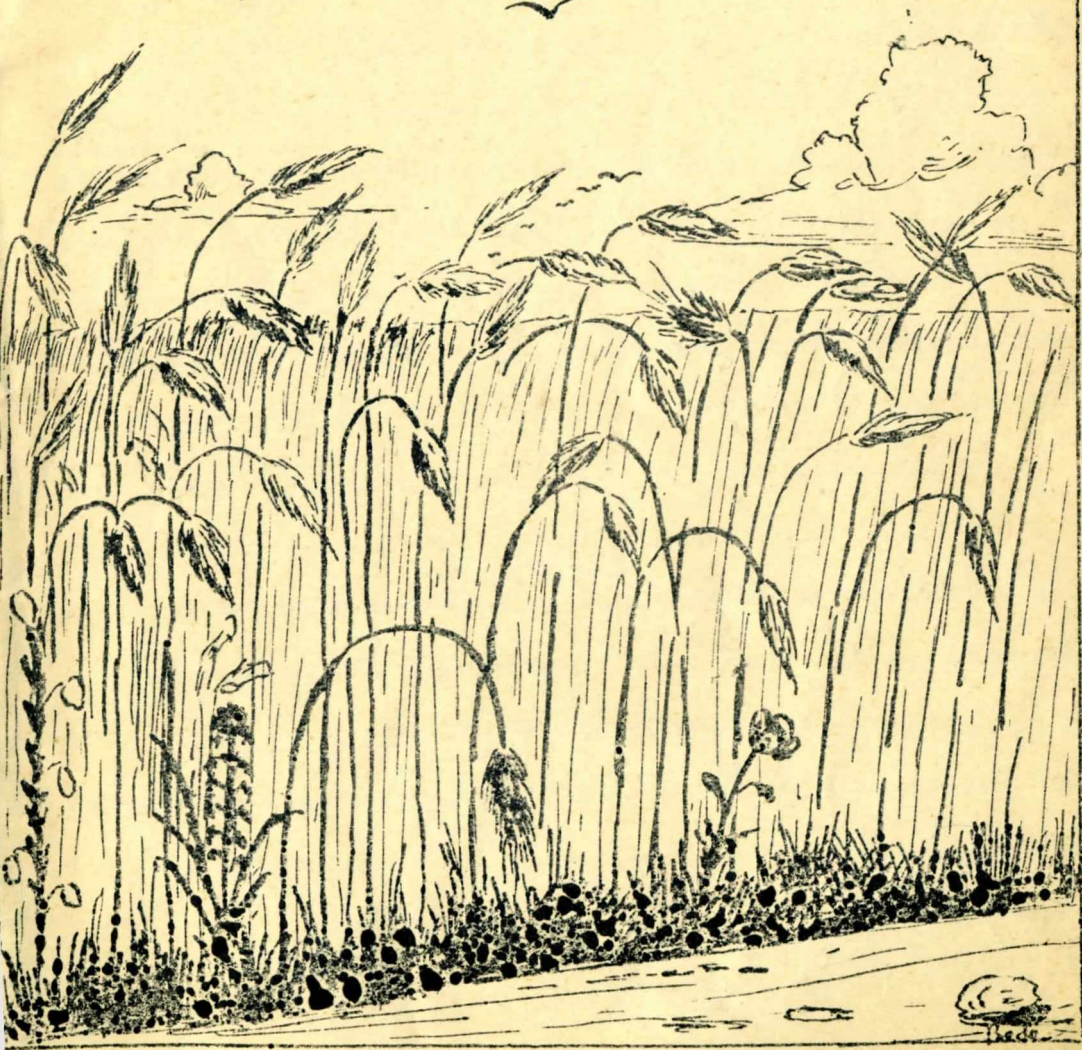
Verat's Almanac

1929-30.

Reddy

Særaf
Húsag.

III. ívöðyan 5. IX.

1930 JUN. 25.

Te Deum!

Hogyan van fontosabb valamine a péterpáli magyar nőknél. King a bizakalásos tenger. Gruja halatelt, megalázódott kalásza. Mind melyre-hajtja szemekkel dús fejt, hogy így fejezze ki a gondviselőnek, a Ter ürsadnak hálaát.

A mi lelkiünkben is feltör ma a hálaadás éneke; de míg így szól az ének, addig megalázódva rebeg hálaát a lélek. — Istenem, mi mindent adottál e 10 hónap alatt nekünk! Szereteted titkárado' bőségeinek ki a méltó megmondhatója?

Elhalmoztat minden jóval. Nyitogattad lelki szemünket, hogy mindjobban lássuk igazságaidat, — erősített, szereteted tűzével hevített, eslekvésre ma keltad akaratunkat, hogy neesupán látók, hanem eslekvők is legyünk. Imádkoztunk, tanultunk, dolgoztunk, játszottunk, — esleltünk — botlottunk, —

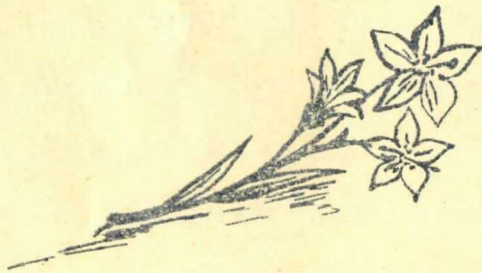
fogytunk is, de mindent a nevedben akartunk ten-
ni és teltünk!

Legyen néked örök hála minden jóért! - Add, hogy
életi ~~váljék~~ bennünk a háladatosság szentpáli alap-
ja: „Magis qui plantat est aliquid, neque qui rigat,
sed qui incrementum dat, Deus.” (I. Cor. 3, 6.) -

Itt iskoláink vége, de nem a mi életünknek! Mi
a vakáróban is Krisztus, szentfereni lelkiülettel a-
karunk élni, fejlődni és minden pillanattal köze-
lebb jutni az eszme megvalósításához:

Levegő-igaz-igaz franciskánus!

P. Magiszter.

Szent Imre nyelvtudása

Az emberiség egy-egy nagy költőnek, festőnek, szobrászának, zeneművésznének stb. szíval a művészeinek, ha azok életükben magyort alkottak, szobrokat a magy. Más még életben lévő művészek pedig mint ez-mennyire állítják magyuk elé és azok nagy művészek feltségét, azok nagy lelkiületét és értevilágát tanulmányozzák hátrahagyott műveikben, mert ők is igor műveik akarnak lenni, mert ők is, hogy ők is magyokra vannak hivatva.

Míg ezek a kisebb ifjú-művészek követik, és a hal nagy költőket tanulmányoznak, addig ma magy aranyánál, gyémántnál is sokkal drágább: ten-segesebb művészetek és művek tanulmányozunk.

Abn szentekkel tűzünk ki magyuk elé eseményeket és műveket a szentekkel a ma élő, költő, zenés, festő, szobrászban s felséges életükben akörül nemcsak magy: társai, hanem mint egyes pontonai kialakított.

igig nyiló maradandót magunk után hagyni, amely az Úr kegyelmétől s szeretetétől tündöklőleg hirdeti az egész világnak nem a mi, hanem az Ő dicsőségét!

Tehát mi is egy ilyen művészt, a lélek nagy művészt állítjuk magunk elé példaképül, aki oly finoman s oly bájosan tudta pergetni a lélek aranyos hárfáját... és ez Szent Imre, Magyarország és az Arpad-ház legelő szentje.

Ha elképzeljük őt magunk elé, akkor az ő nagy isteni-szerelete mint rettentő erejű mágnes magunkra ránt s fölemel bennünket föl-föl a szellem, a lelki erő, a tisztaság s a megtestesült remény világába... Ez a világ az, ahol a nagy művészi lelkek mint hatalmas gótikus tornyok állnak, minél magasabbak ezek a tornyok, annál csodásabbak, annál szebbek, annál tündöklőbbek s annál több nézni s csodálni való van rajtuk. Mi innen vesszük a mi példaképeinket és pedig azt, aki legelőnek emelkedett föl oda arról a magyar földről, ahol még akkor a pogányság rettentő ereje dühöngött s ahol még akkor Krisztust nem fogadta be minden tüzes magyar szív!...

Attól a perctől kezdve, amikor Szent Imre testén végigműlt a szent-keresztiség megváltó vize, Szent Imre-nak nem volt nagyobb vágya és gondolata, mint az, hogy Udvožitőjét minél jobban megismerhesse, minél jobban szerethesse s minél hűségesebben követhesse. Neki nem kellett királyi trón, korona s palota, hanem kellett neki a munkyi korona; annak a kis csapatnak a koronája, amelyet egy fehér-zászlós bárány vezet, akinek a követői állandóan fehér ruhában járnak, olajfaággal tartanak a kezükben s himnuszokat zengedeznek az Úrnak... Szent Imre ezt a szent keresztet és meg is találta. Korona, királyi palást helyett a „diadema speciei”-t kívánta meg és nem nyugodott addig, míg meg nem találta. Kiszédült, szenvedett az élet harcáiban... Ellenállt minden kísértésnek, még házas életében is és nem engedte, hogy az örök csak egy percre is uralkodjék fölötte. És én nekem ezért tetszik Szent Imre, mert ő mindig a magasabbakkal foglalkozott és mert az ő lelkében a szent akarat és a szelíd érzelem ültető hárfája zeng még ma is!...
 Ne akarjunk mi sem alacsony gondolatokkal és

dolgokkal foglalkozni, mert minden földi milando
 Kanada híres birtóföldjei, Amerika szédítő gyárai és
 felhőkarcolói csak úgy állnak, mint ahogy porrávált-
 nak Michel Angelo szobrai, Raffael stanzái és loggi-
 ái, Rembrandt vázalai. És elhalgatnak Liszt, Wagy-
 ner és Beethoven kottái, Homérosz és Ovidiusz hexame-
 terai, Dante terzinái, Shakespeare drámái, Moli-
 ère komédiái, Goethe énekei és Petőfi dalai...

De örül a lélek és felhijongok, mikor felembe-
 rug ismét az Úr hívó s boldogító szava: "... ég és
 föld elmúlnak, de az én igém el nem múlnak!"
 "Ne akarjunk földönmászó férgek lenni!" Ne akarjunk
 örökké a bűnös föld piszkos porában élni, vergőd-
 ni tehetetlenül, hanem mint a sas szelkvenséssel lö-
 düljünk neki a tiszta magasoknak! Az élet van a
 hőroket koronázza meg, az álmodozóknak, gyámlát-
 nak bohócsapkát nyom a fejébe. Ad angusta per
 angusta; a magasságba keskeny, szűk utak vezet-
 nek.

Örök ünnep, örök diadólás, örök boldogság, örök
 tisztaság és örök fenyveség legyen lelkiünkben és a

Szentlélek kegyelme által Isten szeretetétől megérszég-
ülve, mint szerény ribolyák zivataros időben, hívódz-
kodjunk meg az Öltárszsentség szent, misztikus ár-
nyékában, mert így lelkiünk biztos tetszeni fog az Úr-
nak, mert így biztos el fogjuk nyerni a hervadáhatat-
lan diadóság koronáját.

É győzelme hívőkennünket Szent Imre s nem sza-
bad egy percre se kismünk!.. Ragaszkodjunk szoro-
san Imre lelki világához, mert így hamarosan be-
lejtünk abba a sugárzó zónába, ahol Szent Imre fény-
lik a magyar hon felett és akkor mint feltett drága-
gyöngyök fogunk villogni az Úr bájosnyos kezében.

Mikor Dávid seregei Jeruzsálem és Betlehem közt
szemben állottak a filiszteszekkel és a tikkasztó for-
rásokban kiszáradt minden patak és forrás, a ki-
rály felsóhajtott: „Ó, csak egy kővet ihatnék a
fűss forrásból, mely Betlehem kapui előtt buggyog!”

Meghallja ezt Dávid három legértékesebb embere,
áltör a filiszteszek vonalán s örökös halkélvezede-
lem között meghozza a vizet. És ekkor Dávid, a
szomjúságtól epedő Dávid, kiönti a földre a

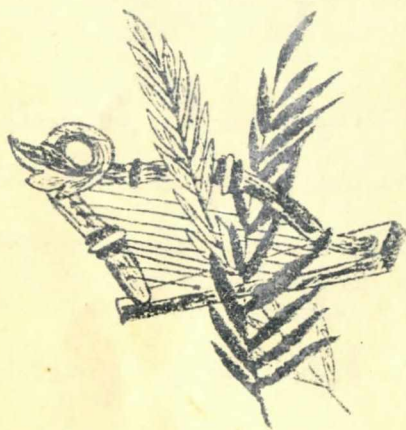
vízre - vőrt vizet „áldozatul az Úrnak” e szavak-
 kat: „Hogyan ihatnám e férfiak vőrt, akik irrtém
 életüket vőrtlyeztették?”

Tessék, ez tetszik nekem Dávidban! Mit áldozott
 fel Dávid? Csak egy korty vizet. Mit vőrtett általa?
 Egy peremnyi élvezetet. De mit nyert? Hatoncárnak
 rajongó tőrtéletét, akaratának erősbődését és Jstén
 hegyelmét is, mert hiszen a vőrt „áldozatul” hoz-
 ta az Úrnak, mert ez a földi élet rövid, alig 50-
 60 év, de a bér, amit érte kapunk, örökkétartó.

Testvéreim, ez a szent-imre év nem akar egyebet,
 mint csak azt, hogy lárt kapjatok. Lőrt? De hát
 milyen lárt? Na-na, testvéreim, nem kell megijed-
 ni, igen, ez az év azt akarja, hogy hogyi lárt kap-
 jatok... Mikor valamelyik tőrista belekerül a nagy
 alpesi havasok közé, akkor azok a hőtől erllogó ma-
 gas erősök vonzák és annyira lenyűgőzik az egész
 embert, hogy nem tud nyugodni, míg oda fel nem
 ér. Ti is így vagytok, testvéreim, az erőnyek erősai
 vonzanak föl benneteket és nem hagy nyugton ti-
 teket, míg az erőnyek útjára rá nem tőrték.

De jaj, ezerszeresen jaj annak, aki szől a hegyről
 visszanez a mélyben fekvő házikókra és menedékhá-
 zakra, mert azonnal leszédül a mélyéjébe és örökre
 vége. Rajta, testvéreim, hisz magyar mi eszregedez e-
 reinkben!... Nem szabad visszarettenni az alpesi ma-
 gasok messzeségbe nyúló csúcsától s meredek útjaitól.
 Legyünk sasok, alpesi madarak, kiket a hóza ma-
 gasságok vonzanak... ne résszünk el emelkedésen
 a legmagasabb csúcsok mellett, hanem fúródjunk meg
 a szűrtiszta hóban, hisz mi oda valóok vagyunk!
 Mi hiszünk a Szentlélek kegyelmében, akkor hát, fi-
 úk, előre, rajta, előre Szent Imre nyomdókaim!!

Bede Béla

Lesz ez még valóság!

Homorúan, de méltóságtelejesen hömpölygött hatalmas medrében a magyar folyók királynője, a Duna. Erőtlén, amely szél fodrozza fel kristálytiszta vizét. Kinyugodtan, megadással tűrve sorait rója nap-nap után kiszabott pályáját. Pozsonynál azonban, mintha csak érezni a sok igazságtalanságot, vadul szakadja önmagát a meredek parthoz. Haragos hullamai ki-kiszaknak medréből, mintha a határt örvő, ábrók szírsompas esek banditát magukkal akarnák ragadni s kiszolgáltatni az igazságos anyafolyó méltó haragjának.

Gyönyörű tavaszi napnyugta látható a Duna haragos vizén. A nap tüzes golyója most ereszkedik a láthatár alá. Utolsó, erőtlén színes sugaraiiban a vízükre egy végeláthatatlan hullámzó biborszőnyeghez hasonló, melyet a befurakodott pajzán szellő itt-

ott föllibbent.

Az estijár rőt fényénél egy erónak himbálóbzik a folyón vizén. Két drák ül benne.

— Ez már mégis csak sok! Ez kibírhatatlan! — szól oda Kálmán a vele szemben ülő társához.

— Na míg ihyt! Hogy Magyarország mindig ilyen maradjon! Ezt merete mondani az a pütrökosz hami esz történelem tanár, — folytatja a kifakadtást Pista.

Többet nem szól egyik sem. De hiszen ez is elég volt arra, hogy bensőjük fellázadjon a viláig legnagyobb igazságtalanságára, a fekete keztyűben aláírt trianoni gyászsajtára. Fennük házban ég. Képzeltük visszaáll a múltba. Nem próbálják elkábitani a Hízet szavát halló füleiket. Újító zakatolással kúg az idő fekete nagy malma, amelynek kövei közt Árpád, Géza, István vetése öröklött áldozati kenyérré a trianoni gyászoltárra. Kebleket szaggató sóhajtásonkat a hangos szello' kajja szárnyra s viszi, sodorja az ország szívébe, Budára. Itt megállapodik a királyi palotát burkoló felleppalást felett s kiránsi, mohó szemekkel moccan át a tisztelget parancsoló épület vízszaggató

termén. De mivel ezt ismeren találja, csaknak, Keletnek s délnék repíté bispanaszukat a viharra vált szel-
lő, hogy itt a hatsorsosok nyogásával karöltve szálljon
az emberek sorsát intéző Úr zsámolya elé.

A két ifjú levante örszenéz, de csak egy pillanatra,
hogy aztán szomorúan kunkódják a két szillogó szempia,
nehogy kénytelen legyen felfedezni a harmathoz hasonló
szempiket egymás pilláján.

Sajgó keltek izzikallja a faradt turáni ér bágyadt
kiáltását a vir Énropa izzékethen testén.

A már megbékélt, lágyan csobogó éreg folyó tükrén
szápadt telihold arca tükröződik s bujdoshat játszik
a folyam könnyesjeivel. Minden esendes. Néma, izzé-
tő sand honol mindenfelé.

Azél Kálmán ott áll egy holland város gyomporú
kertjének közepén. Körötte duzzad az éj, a nap éltet
melege fakasztja a bimbókat. A kis virágok felsemelik
tarka fejcskéiket, hogy a simogató nap sugarát áldás-
osztó ajándékában ők is részesüljenek. Még most is
érez az anyai búsnisók forróvirágát, belkének feszült
hírjain még most edesanyja utolsó mondata ereg.

"Fiam, légy hithű hős és jó harcos! Egész valója
 még most is a pár szó varázsának határa alatt áll.
 Szemét az előtte álló, komoly arvonánál, dalias terne-
 kű ifjúra szegezi, akinek arca béke, nyugalom, szigo-
 rúnag mereredett meg és szeme tiszta, igazó, mint a
 hullámtalan tó felszíne. A férfi előtt térkép fekszik, azt
 igazgatja, vizsgálgatja. Mikor a megvonkított, porig
 alázott Csonka-Magyarországra téved tekintete, az
 ártatlan szem meglelik könnyel. De csak kis időre s
 aztán dacosan emeli fel feje, okos fejt a magasba.
 A még előbb olyan szelíd, gyengédnek látszó két szem-
 inég villámokat szór s here határozott mozdulattal
 az emberiség felosztását jelző papírdarab piros s
 fekete seregeit éri magán. Egyszerűen a régi, nagy
 Magyarország határai rajzolódnak ki.

Kálmán szíve nagyot dobban a látványra. Nem
 ismeri, még nem látta valószínűleg ezt a fenszög a-
 lakot, de lelke mélyén egy érzés kél, amely azt súgja,
 hogy ez a férfi az, akit ő here, ennek a királyi alak-
 nak dukál a törtélet, amelyet szívének minden dobba-
 nása, lelkének összes sóhajtása keltett benne.

Könni a követésge kioldott anya diákhalakon; ott áll
 előtte Kemény Pista az ő legjobb barátja. Fiszta szemmel
 szokatlan fényében mintha ott ragyogna felkiáltójel
 gyanánt: „Ézt kecsnik! Éz az!” Éz bátorságot önt
 Kálmán lázas lelkibe. Katonáran kihívza magát, az
 va örök igazságként sere szájából.

- Felség, ifjú királyunk és Urunk! Eljöttünk elpau-
 szolni kesergő lelkünk ígató fájdalomát. Pusztulunk is
 vesztünk. Nincs most béres Kárpát övezte nagy hazánk,
 hanem egy munka, rablónera vert ország. A fényes
 tricolor megfakult. Hiénák nyaldosó nyelvüket öl-
 tögetik rá! A mi életünk nem holdvilágos tájkép,
 nem lengedez rajta a szivárvány pántlikája, hanem
 egy orkánokulta ardó tábla, amelyben villámlások
 viharoznak, öles fák fekszenek keresztül-hamul, mint
 a szélvész pusztító dióhéj aldozatai. Jöj velünk
 harca, fejedelmünk: Avak s özvegyek jafkiáltásai
 közt se tiündököz reményesillag gyanánt. Bátor,
 szittya fiaink arékarja, ifjúságunk színe-java te u-
 tánad sped.

A felségnek szólított személy csak áll; napnyugras

tiszta szeme megtelik könnyel. Egyszerint megölték a
 szegény alatiulót, akik az idegen földön élő királyuk
 nem feledkeztek meg. Kétszáz éves királynak ismétlődnek
 lelkeiben. Ságondol a tragikusan sírba omlott kedves ha-
 zójára. Tudja, hogy nem olyan nemzet fiait állnak el-
 lőtte, amely csak a gondtalanul élet virágait tépdese.
 Érti, hogy ő annak az országnak a királya, amely-
 nél most alig születik meg a boldogság bölcsője, má-
 is a boldogtalanság koporsó-födélét borítja rá. Lelkét
 ringatják a jövőbeni események felszáró hullámai.
 Hogy hallja, mintha valahol, messze távolban a
 rabzódikus dicsőítés zenekeze hangogna. É habo-
 zás mind csak pillanat műve. Az elhatározás még
 gyorsabb. Férfias metszetű ajka szólására nyitlik meg
 egész lelki világot kifejező mondat roppan el arról.
 "Veletek megyek!" s immár indulnak is...

Budapest valóságos hangyabolyhoz hasonlít. Min-
 denki akarja háttni a fiatal trónörökös s hallani
 ére szavának ezüstös csengétyűzését. A királyi jalo-
 ta előtt hatalmas érettség áll mozdulatlanul. A
 tűző nap aranyos sugaraiiban teljes vitézi fegyver-

zettel egy fiatal alak, görög istenekhez hasonló tinnéi
ragyog. Biztán írható minden szava.

- Kedves Magyar véreim! Én elsősorban nem azért
jöttem közetek, hogy Szent István koronája ékesítse
fejemet, hanem azért, hogy a gyászfátyolt, melyet
a trianoni halotti tor borított rátok, azt szeltyejjem.
Mehéz sors magyarnak lenni, Titeket arra teremtett az
Úr Isten, hogy megvédelmezzétek a királyt és az országot,
harban véreteket ontátok írtok. Éltetek sajkája a zúgó
orkántól összetörve a nyaldosó habok meredek hullá-
maiban kering. Rossz az egész alkotámanys, de a vitor-
la még épen s szilárdan áll. Én akarok lenni a ked-
vező szél, mely belekapaszkodva a jármű vitorla-vász-
nába, a nyílt, biztos tengerre vezessen azt. Van aka-
ratunk s erőnk is a győzelem a miénk lesz. Rajta tehát
Isten segítségével, föl a nagy munkára! Szabadítsuk
fel a szabadságot súlyos bilincsétől! Felszólunkat siker
is hervadhatatlan babér ékesítse!

Mire a tavaszi nap aranysekerével kigördül, már
vörös csatamezőt lát. Szapnel csattog, gránát jajgat,
kattognak, kerepelnek vesztül a géppuskák. Az ifjú pa-

hanemok mindenütt ott van; bátort, erőst, segít.
 Kálmán nem tárt mellőle. Homloka izzva víz, haja
 megmerevedett a tapadó vér sportól. A mennybolt gyász-
 kárpitja már hamuszinű a felszálló puskaportól. Lízeg,
 seng a puskagolyó. De ezzel nem törődik senki most:
 "Győzni és győzni!" ez a jelszó. Mindenki érzi, hogy addig
 nincs is nem is lehet megállás, míg csak a rétek bársó-
 nya puhább, az éjszakák bakarinja tarkábl nem lesz a
 szabad nagy Magyarország felett. Pokan fekszenek már
 a lotyákos, vérel itatott talajon, de ők mind hősök, a
 hazaszeretet diadóságos mártíryai, keblükön a legnagyobb,
 legnagyobb érdemrenddel, a vér kifestett piros rózsá-
 jával.

E hősök világszóló nagy tette megeremttette azt,
 hogy rövid időn belül a fenyves Kárpátok legmagasabb
 csúcán lengett a háromszinű drága portódarab, a
 bértek hófehér gyönyáryáról szabad napsugár érökölte le
 a reggeli harmateszpeket s a bánát arany briza-
 táblái szabályosan ringtak a szabad, a nagy Magyar-
 ország keblén.

Kálmán belép a zrífoldáig megtelt, hatalmas arányú, hajlott boltívű, villanypompában ragyogó koronázó templomba. A bíboros, egyházi ornátusban, éppen most helyezi az irdemlős fejre szent királyunk hagyatékát, a kettős keresztű koronát. Szemek meglelnék az öröm könnyivel, kardok kirepülnek a hüvelyből s egy mindent kifejező hang tölti be a visszhangzó márvány templom évszázados falait: „Vitam et sanguinem . . . !”

II. Ottó király szent István örökébe lépett

A nőnek a parthoz ültőlött. Az álom tündére kettészakította az általa szőtt nyírké hálót. Kálmán fölébredt. Pista türes szemébe néz, magáét végigkalandoztatja a csillagos tejúton s határozott, dacos hangon csak ennyit mond:

— Lesz ez még valóság!

Izidorovszki Károly

255

Az áldozat győzelme.

— Folytatás —

IV.

Fibor, miután megint a felszínre került, kábultan nézett körül. Ném látott mást, csak a mérhetetlen víz-
meget és a kalózhajót. Gyorsan megragadta a hajóról levin-
gő kötélét és ott gondolkodott kétségbeesztő helyzetéről. Ez volt
az oka annak, hogy mikor a kalózok az első meglepetés-
ből felszámáltak és a vízen keresték Fibort, az egész nyu-
goltan hagyta magát vontatni a kötéllal. Szerencsére az
utazás nem tartott sokáig és mikor a kalózhajó befutott
az öbölbe, Fibor minden erejét összekedve a parthoz í-
szott. Mikor a lába alatt biztos talajt érzett, a sok fárad-
tságtól és nélkülözéstől alétlan rogyott össze. Amint meg-
látta ezt egy fehér ember, ki a négerek között volt, hozzá-
sietett pár fekete kíséretében. Pálinkával dörzsölték és
mindenkifele erős italt adtak neki. Mikor magához tért
megkérdezte: „Hol vagyok?”

- Afrikában.
- Hol vannak a szüleim?
- Nem tudom, de ne is kérdezd, mert még nagyon gyenge vagy. Adjja Isten, hogy minél hamarabb megerősödj és velünk jöhen!
- De kik vagytok ti, és hová akartok repelni?
- Ne felejtsd semmit. Mi a „szerető ház” törzsfőnökhöz tartozunk. Keresztény vagyok és ezek a fekete arcu, de fehér bőrű négerek is meg vannak keresztelve. Hol éljétek?
 - Igen, elmegyek. Ekkor a fehér ember megfogta is a törzsfőnökhöz vezette. Ez igen szívesen fogadta. Hordágyon vitette is saját kunyhóiban készítették neki helyet. Mindent rendelkezésére állított Sibornak. Amint körülnéz a kunyhóban, a falon egy épen olyan képet lát, amelyet a bátyjainál látott. Egyszer testében remegett. Hátha ő itt van! A főnököt megkérdezte, hogy van-e itt miszionárius. Igazoló választ kapott és megkérte, hogy küldje el hozzá. Kérésükre meg is sikerült. A bátyja volt. Sibor nagyot sikoltott és bátyja nyakába ugrott. A miszionárius nem is akart himni szeméinek. Hogyan jutott ide? Sibor mindent elmesélt.

Jenő rögtön kéz volt tervével. Megkérdezte a főnököt, hogy nem láttak-e fehérket a piacon? A főnök mondja, hogy ő látott egy férfit és egy nőt is leírja őket pontosan. A „fekete bika” vette meg őket. É közben a nap is beáldozott.

Mamnap a hajnal első sugara az őserdőben találja P. Bámpait és Tibort. Letnek, mert ha elkésnek, tudják mi lesz öveikkel. Éjjel-nappal mennek, míg végre a harmadik napon elérkeztek a „fekete bika” birodalmához. Itt a határon megebédelték. Épen indulni akartak, mikor közelükben intőztatos ordítás reszkette meg a levegőt. „Oroszlán” kiáltott Jenő atya. A négerek is haláhraváltan állnak, bár nem egyszer állottak már ily veszéllyel szemben. Jenő atya Fient József ottalmába ajánlotta az egész társaságot, aztán megtöltve puskáját, néhány emberrel előre indított. A tisztáron két oroszlán állott szemben egy néger férfi és lánnyal. A him karmai között már ott fehérlett egy néger koponyája. A nőstény is már kész áldozatát letéríteni, mikor Jenő atya puskája eldörögül kétszer egymás után is minde a két oroszlán a földön hever. A néger álltan hever a földön.

- A fekete bika, a fekete bika! - kiáltozzák a négerek,

mintán jól megnézték az arát: „Menschüljünk!”

— Maradtok! — kiáltott Jenő atya.

Rövid idő múlva magához tért a „fekete bika” élő tekintete is a lámpára esett.

— Ha fély, — szólt barátirágosán Jenő atya. Lámpodnak nincs semmi baja!

— Fogoly vagyok?

— Nem, mi a „szerető kéz” birodalmából jövünk és azért jöttünk, hogy a nagy Szellem tanait nektek is elvigyük. Tudjuk, hogy te vagy a híres „fekete bika”, és azt is tudjuk, hogy néped ma este akarja az erdők szellemének ünnepét megülni. Ez itt őrsém, ki a lámpodat mentette meg.

— Hát nem az erdő szelleme mentett meg bennünket?

— Nem, a mi foglyunk mentett meg téged és lámpodat.

— Ki vagy te?

— Én a nagy Szellem pajzsa vagyok.

— Ugyan, kelek, beszélj már valamit arról a nagy Szellemről. — És Jenő atya beszélt gyönyörűen. A vége felé a főnök örömmel kiáltott fel: „A ti vallástok sokkal szebb, mint a miénk. De ember húst így-e szabad nektek is enni?”

Jenő atya nem tudott neki válaszolni, mert éppen akkor
 sötét föl hátrugásból a kis lány, mire aztán a főnök
 ölébe vette és ösze-vinza esköltte.

- Mit kívánsz ezért, hogy megmentetted a lányomat?

- Van nálatok két európai asszony is és egy férfi. Adod
 azokat nekem!

- Hát ezt is tudod? Ezt a kérésedet azonban nehezen
 teljesíthetem. Estére föl kell sádoznom őket az erdők szelle-
 mének engedelmességéért és megölték vértéért! Nem akarom a
 szellem és népem haragját magamra hárítani!

Fibor elszomorodott. Háttha nem sikerül. Jenő bizalma
 azonban nem rendült meg Seest józsefen, hanem bátran
 állt a főnök elé.

- Én magamra veszem a szellemi haragját és bosszú-
 ját. Nézd - s kihúzta a fezzületet ruhája alól - ezzel
 fogom legyőzni az erdők szellemét!

A főnök csak nézte a gyönyörű jelenetet és aztán meg-
 esköltte a keresztet.

Elindultak a főnök lakására. Fibor a kis lányt a
 vállára vette, hogy gyorsabban haladhassanak. Las-
 san sötétedett. Meggyornították lépéseiket, hogy miha-

kiszáradnak az erdőből. Lenn a völgyben óriási máglyák voltak fölállítva.

- Elkéstünk! - szólt a főnök.

Ymó is Tibor észvesztett futásnak eredtek. A máglyák körül pokoli láma keltehetett. A két kuruzsló megerkezett.hirtelen esend támadt, mivel az egyik szőlőre emelte föl kezét:

- Itt a három áldozat. Mintán a hőségtől is a fiúttól ezüket vesztették, a tüzet oltsátok el és öljétek meg őket! Azután kivágyjuk a sziviket és az erdőben elássuk.

Érdők szelleme! Fogadd kegyesen ezen áldozatot és fordítsd el tőlünk bosszuló kezedet!

Lent s utána ismét óriási láma. A fehéret föltesszik a máglyára. Ismét egy diadalordítás, de utána fölfigyel az egész tömeg. Két idegen tör magának utat a népek közt és egyenesen az áldozatoknak tartanak. Egy-két metsző és az európaiak a földön kúrnak. Mind a három él még. A népek vadul rohannak Tiborra is Ymóra, mikor egy remény hangot hallanak:

- Megálljatok!

- A fekete bika "a fekete lina" - suttogják a népek.

- A „fekete bika” nagy vereblyben volt ma. Leánya, az „erdei őzike” és Bmangó az ügyes harcosom is velem volt. Csak ketten térünk haza, Bmangó az oroszlan áldozata lett. Mindketten halálveszelemben forogtunk, de ez a két ember megmentett bennünket. Felölték az oroszlanokat. Tchéat a két fehér ember a „fekete bika” megmentője és ezért kívánságukat teljesíteni fogom. Elküldök a három fehér embert és én kijelentem, hogy senki őket bántani ne merészelje, mert különben a „fekete bika-val” kerül szembe.

Tékkor a négyek sorai közül a kuruzsló lép elő. A főnök arca a meglepetés és harag tükröződik.

- Főnök!

- Halgas, mert különben halál fia vagy!

A kuruzsló megfordult és kerít ökölbe szorítva, otthagya a főnököt.

Törek után gondos ápolás alá vették az ájultakat és lefeküdtek. Éjszél felé valami sötét árny arant a finék nitrába. Most hirtelen vakító fény világítja meg a fekete alakot. Tíbor volt ez, ki időben vette észre a kuruzslót. Őz ijedten kiejtette a kést a kezéből, annyira megijedt

a vilámlámpa fényletől és mentsélni akart. Szerencsét-
lenül azonban a főnök szolgája, - ki szintén látta a
tobakodó varázslót - markolatig dőfte kézet a kuruzs-
ló mellébe. Hang nélkül rogyott össze.

A főnök, miután megtudta, hogy a varázsló betört
hozza, előhívatta a mánákat. Mikor az megjelent, társa
hólttestét elébe tették és megfeszítették, ha be nem vall min-
dent, úgy jár mint társa. Ez elmesélt mindent. A főnököt
sokáig meggyilkolni s a fehéretet így mértón feláldozták
volna. A főnök főnökként hallgatta is keze lassan-
lassan leereszt az évekhez és törén nyugodott meg. A varáz-
sló látta ezt és el kezdett vigyorogni. Erre a főnök kirán-
totta törét és a varázsló felé dobta. Sibor azonban strá-
totta a varázslót és így szólt:

- Ne büntesd meg, a nagy Szellem már megbüntette,
elvette az erejét. Többel kilökte a varázslót az ajtón.

Mánap átszúrt mellel találták meg az erdőben.

Három év múlva az őserdő szendjét harangzó veri
fel. Fenn a hegyen áll a kis templom is onnét hallatják
az ünnepélyes harangzó. A négerék fekete uszujata halad

a templom felé.

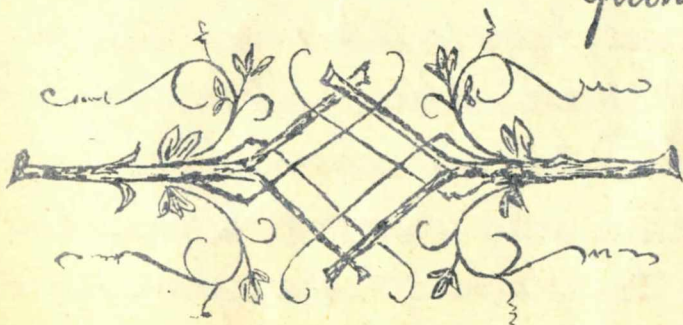
Mise után elérkezett a bücsizás órája. Az öreg Brámyay, felesége, Margit és Tibor bücsiznek Jenő atyától. A négerlányok Brámyayné és Margit köré gyülekeznek. Könyörve bücsiznek. Itt is nehéz a bücsizás, hiszen Margit és anyját nagyon szerették. Az ifjúság Brámyay és Tibor mellett van, de azért könnyen vigasztalódnak: Itt marad Jenő atya, ő majd pótolni fogja a többiket.

A feketeik jó messzire kísérik el őket és azután Jenő atyával visszatérnek. És hogy a „szerető kéz” és a „fekete laka” népe jó szomszédok és jó katolikusok lettek, mindent Jenő atya Szent Józsefnek köszönhette.

x x

Brámyay öregúr pedig visszahapta ön birtokát és két gyermekkel mellett boldogságban töltötte napjait.

Guth Péter

Az Ipoly mentén.

A nap már magasan jár az ezirkék igboltoraton.

A ritmusos enngörző mellett minden járka-lunk idecsapáimmal az Ipoly partján. A tehenek is a folyóhoz közelednek, hogy vizet igyanak belőle s aztán majd minden deléjenek a fűzfabokrok között. Mi is hamar betelepüdjünk a szokott helyünkre és minden nézzük a forgolódo, majd táncoló földes hullámcsokát.

En azonban nem sokáig maradok a helyemen, hanem felugorva vígan elfutok megrézni a vízbe tett horgainkat, hogy fogtak-e már valami jó vámorára valót. Mikor odaérek, látom, hogy a dugó fel-lebukdál. Intek idecsapáimmal, hogy jöjjenek! Nemsokára meg is érkezik. Megmutatom neki a ravaszán táncoló horgot. Idecsapám egyideig

vár; - mikor aztán a malafinta dugó egészen el-
merül a vízben, megfogja a spárgát tartó botot és
nagy lendülettel kiemeli a vízből a horgon maradt
'mácskával' együtt.

- Hú, de szép! Kérd csak, hogy csapkodja far-
kával a levegőt!

Egy ugrással ott terem az "vickelő", emelkedni
s örömittasan markolom meg a riadózó, vergődő
testét. Édesanyám is mihamar odajön s kinyitja
egy darab fával a emka fogakkal sűrűn rakott
száját, majd az alkarpusából veszi ki a horgot,
mely jól belekapaszkodott. Később megjegyzi:

- De jó fogás volt; lehet úgy másfél kiló!

Azután zsákmányunkat egy drótra fűzöm s az
Ipolyba engedve a fa gyökereéhez rögzítem.

Későbbára megérkezett édesanyám is az ebéd-
del. Éveiközben elmeséltem, hogy milyen szerencsét
hozott nekünk ma a rossz a emka képeben. Az e-
béd végétével elmentem a fogva tartott halért és
elhoztam édesanyámnak. Aztadva így szóltam:

- Édesanyám, estére mindáljon belőle jó vacsorát!

Mintán édesanyám hozamint, édesapámmal
lepihentünk a nagy nyárfá alá is mélyen elmélő-
va hallgattuk a szót, melyet az Ipoly tulsó part-
járól hozott felénk a halk szellő fuvallata.

Promórián járja támadt
Az Ipolynak sodros vize,
Mert ő hordja nagy fájdalmát
A munka magyar részre,
Az elraboltaknak
S könnyben fuldokolóknak.

Kiss Pál
H. O. t.

Önképzőköri beszámoló.

A Szeréfi Önképzőkör az 1929/30. iskolai évben tartott 10 rendes gyűlést. Rendezett még 5 diszgyűlést.

Az első volt dec. 8.-án a „Szepőtelen Fogantatás” ünnepe. Szindarabkal lépett föl a következő 4 alkalommal a Harmadrendi Otthonban:

- 1) Karácsonyt követő napokon (a község kiválmára ötször.)
- 2) Szeretett P. Magiszteriünk névnapján (jan. 29. én).
- 3) Farsangkor (kétzer).
- 4) St. P. Guardian névnapján (kétzer).

A rendes diszgyűléseken elhangzott összesen 20 szavalt. Bíráltatott 12; ebből jeles 1, jó 10, elfogadható 1.

Felolvasás: 19. Bíráltatott: 17; ebből jeles: 5, jó 10, elfogadható 2.

Beszéd: 15. Bíraltatott 10; ebből jeles: 3, jó: 6,
elfogadható: 1.

Köriroda felolvasás: 7.

Zene: 1.

Énekszám: 3.

Összes szereplés: 65. Szavak: 56.

Körünk szívesi munkássága jóval fölülmehad-
ta az előző évet, noha csak kevés tagot számlált.
Különösen a szónoki beszéd tanúsít nagy előme-
retelt.

A kör minden töltésére, minden életmódo-
ntására egy nagy ferences jövő kialakításán fáradozik!

Lendvai Ernő
ifj. jegyző.

Gyári beszámoló.

Kedves Rendelőink!

Rőzsafigyér-gyárunk immár harmadik éve áll fenn, mely idő alatt mindig szebben és szebben virágzott. Amikor a gyár megalakult, alig volt 5-6 tagja. Ma már annyi a munkás, ahány a kollégista. Ma már minden kollégista vesz magának annyi fáradságot, amennyit a rőzsafigyér gyártása megkövetelhet a többi kötelességek mellett. És hogy az a 35 fős menzist dolgozott az idén, azt az alábbi adatok mutatják:

Az idén készítettünk:

7 tizedes oldal-rőzsafigyérből 60 db.

7 " kézi - " 208 "

5 " " " 280 "

Javítottunk 7 tizedes old., 7 tiz. kézi., 5 tiz. kéz.

összesen 40 db-t. Jöhát összesen 588 db. róza
füzért készítettünk.

Hogy példaként birtunk előállítani, abban leg-
nagyobb része van, St. P. Magiszternek, aki maga nem
rajnált semmit sem, csak hogy kedvünket ne veszítse.
Azután a kedves Rendelőinknek, kik lehetővé tették
gyári dolgaink elkészítését.

Magyobb rendelések: St. P. Oswald 24 db. 7 tiz-
oldal rózafüzért rendelt az egyi szegénygondozó
ferences apátok számára.

Jak. Hornung Odön 100 db. kézi 5 tiz. rózafü-
zért rendelt a kínai ferences missziók számára.

200 db. 7 tiz. kézit küldtünk P. Mórnek, a Col-
legium képviselőjének felszereléséért.

60-70 db-é népmisszióba küldtünk P. Pongrac
és P. Marián atyák útján.

A többi kisebb rendelés.

Rendelőinknek szintal is hálás köszönetet mondunk
a rendelésükért is kérjük gyárunk további felkarolá-
sát, hogy minél jobban és szebben virágozhassék és soha
szót ne mondjon.

Locher Károly
főgyáros

A „Lercsafi Ifjúság”

1929/1930 évi beszámolója.

Az idő kereke forog. A „Lercsafi Ifjúság” szerkesztőirodája felett ismét elmúlt egy sok időmet, bűt-bánatot, élményeket látott kurtát a Fe Dement zeng minden világ. A „Lercsafi Ifjúság” szerkesztősége is egy mindent kifejező L Fe Dementtel újraszervezte ki az elmúlt év sima fátjólét.

Kívülről az iroda, pihennek a tollak, új szövegek gyűjtene a lap szorgalmas hangyái.

Özinttal mondunk köszönetet lapunk fáradhatatlan munkatársának, Bergmann Lajosnak, aki esőrangú írói termékeivel volt szives annak ügytegedelmét, mint értéket nagyban növelni.

Kedves Olvasóink! im itt láthatják az elmúlt iskola év számbontogatásait, küzködését is ... eredményét!

Tartalom.

I. Fekvésekkel. Oldal.

Se Deum!	írta P. Juvenál rekt.	1
Magy vágyak	" P. Magiszter	50
Élm	" P. Magiszter	115
Olajfák hegytől-Olajfák h. ig.	" P. Magiszter	183
Se Deum!	" P. Magiszter	235

II.

Elbeszélések, leírások; beszédek.

Szeptember 20; Október 4!	P. Magiszter	5
Miért tetszik nekem Se. Ferenc. Póth	P. István v. o. t.	8
A sarkok (elbesz.).	Szádovszky Károly v. o.	15
Égy sziv adományja (elb.)	Lendvay Ernő v. o.	26
Háború és oltár. (ford).	Ányos Péter v. o. t.	33
Naplótöredék a lelkiügyek-ről.	Schurk József v. o. t.	52
Levél	Lendvay Ernő v. o. t.	56
Beszéd a Szeplovácsi Fogant. im.	Bede Béla v. o. t.	66

Szent Szűz harcra	írta: Tóth P. István	VI. o. t.	71 old
Mária a meggyedők reményüllaga	Kádovszky Károly	VI. o. t.	76 "
A kis Jézus segít	Gyuth Péter	IV. o. t.	92 "
Reggel a Kollégiumban	Bede Béla	VI. o. t.	117 "
Egy szünetszón a Kollégiumban	Kádovszky Károly	VI. o.	126 "
Szabadosrai élet a Kollégiumban	Schuck József	V. o. t.	134 "
Egy délután a Kollégiumban	Zachar Károly	VI. o.	136 "
Nyomdász élet a Kollégiumban	Kulcsár József	IV.	140 "
Este a Kollégiumban	Tóth P. István	VI. o. t.	147 "
Éjjel a Kollégiumban	Gyuth Péter	IV. o. t.	153 "
Karácsony estém (Püzer	Püzer István	III. o.	159 "
" "	Kutasi János	III. o.	161 "
" "	Kiss Pál	II. o. t.	165 "
Uram emlékezzél meg rólam, midőn	Tóth P. István	VI. o. t.	185 "
Özvegy	Lendvay Ernő	V. o.	192 "
Megterés	Kiss Pál	II. o. t.	198 "
Az áldozat győzelme	Gyuth Péter	IV. o. t.	202 "
Egy délelőtt a parkomon	Germás György	III. o.	214 "
Szent Imre nyomdokain	Bede Béla	VI. o. t.	237 "
Lesz ez még valóság	Kádovszky Károly	VI. o.	244 "
Az áldozat győzelme (folyt.)	Gyuth Péter	IV. o. t.	253 "

III. Költemények.

" Őszi sóhaj	irta Kiss Pál II. o. t.	13 old.
Ferület az udoban	" Bergmann Lajos v. o.	63 "
Mit a Megváltó	" Kiss Pál I. o. t.	89 "
Jézus megpihit	" Bergmann Lajos v. o.	157 "
Jézus feltámadt	" Bergmann Lajos v. o. t.	190 "
Feltámadunk!	" Izidorovszky Károly II. o.	195 "

IV. Függések.

Jótevőink	45, 109, 178, 229. oldalakon
Ismeretési üzenetek	46, 179 "
Terápi Hírújság beszámolója	266 "
Ónképzőköri beszámoló	262 "
Cyári beszámoló	264 "
Kronika: vezették: Tamás Gy. Izidorovszky, Gythk S.	
	38, 100, 168, 221, 270 "

(Terápi Hírújság)

KRÓNIKA

Április 15.

Estefelé a Kollégium válogatott futball-csapata felállt egy kis játékhoz. Labdahúzó miatt azonban a meccs is inkább csak elméleti, mint gyakorlati volt. A mérkőzést Naini (Scheibli) vezette. Pártatlansága kitűnt abban is, hogy egy darab hibaként eldöntötte a meccs sorát az egyik párt javára.

17. D. n. mecs alkalmával a nagy Jáno' (Stachar) ravanyra tűzbe jött, hogy nem nem látott, nem nem hallott. Nagy természetlenségére azonban a jókba bocsánat, aki éppen ráporcát vitt háza. Örült neki az öreg, Majd jó lesz az Örsimnek, úgy is kős szögény-mondogatta.

Yanka az előtte elhaladó jóska háta ellenfelének néz-
te. It akarta emelni rajta a lábát, de az megakadt
a hárszék tála alján s az edény tartalmával együtt
az öreg orra előtt a levegőbe csapódott. Yanka szíves
fáradásánál az öreg jóska háta a hátán akarta meg-
halálni.

18. Nagypéntek. Dilben elvégztük a szokásos szentség-
látogatást az öt különböző templomban. Kirzi (Kiszán)
egy hatalmas mákos kalácsot tartott széles tányérról.
Egyik társam ezt korbácnak nézte s figyelmertette, hogy ma
munkabud ibymit unni. Kirzi ezen bizony egy kissé
felháborodott, mivel - nagymond - náluk néha nagypén-
tek vasárnapra van. Igaz, hogy ez náluk is ritkán tör-
ténik s ebben az évben úgy látszik Kertymár híres fővő-
ros sem rózesül ebben a tekintetében.

19. Mire alatt egyerek énekeltek a praefariót. Közülük
különösen kitűnt Furtár (Lendvay), aki gyönyörű méla-
bus bariton is Rudi (Pamás) anlingelő, praerita hang-
ján emelték a szertartás fönségességét.

21. Vasára után az öreg Pek (Gyámji) nemni ne-
vén szólítva, Pekár, minden alsós elé külön odavállt

és hamvasszínke szeméit annyira kimeresztette, mintha csak a szívébe akarna látni s ekkor fizurájukat te-
rebélyes temyerébe fogva vallatta őket... Aki Hlibát (Mis-
kole futball-urapata) pártolta, annak megveregette a
vállát és ekképen fejezte ki elismerését: „Jól van! Te
intőan iri ember vagy!”

22. Este felé az öregebbek maskavadáratot rendeztek.
Egyik még idejében megszökött, de a másik a padlára
menekült. Hosszas tanáskodás után Háni (Scheibli) egy
doronggal fejegyverhezve a padlára batorkodott s a
Kollégium zeneszerzője Kleis is. A többiek kövekkel állatra
sorfalat állottak s így várták a nemes vadat. Azon-
ban a maszka rosszat sejtve a másik nyíláson megug-
rott s így majdnem Kleis lovaglósapkáját vette igénybe.

23. Este egyszer csak nyílt az iskola ajtaja s egy-
orgonabokor lépett be azon. Először mindenki so-
dálkozott azon s csak később vették észre, hogy mögöt-
te lépdel Marci (Hanyya) dalics alakja s a hatal-
mas bokrétaát az ő dombori melle tartja.

26. Előkerültek a kötőfékek. Intőkonferencia volt
a Piusban. A kedélyek lehangolását kissé felvidította

xo Góbi rivatagjáról szóló költés "filmelőadás".

29. Vacsora után az öreg Pék (Gyepáncsi) ismét illeté-
lyt esített. Ugyanis ő is ott volt a rendszer szindarab pró-
bájánál s ez oly hatással volt rá, hogy meggyőzte Valen-
tínómai praefectus szerepét s minden bevezetés nélkül tes-
testől-lelkéstől el kezdte azt szavalni. Sajnos, hogy még
nem vitte annyira, mert ő Valentinnek csak líktora. Le-
méljük azonban, hogy rövid időn belül "irtó" színész lesz
belőle.

Május 1. Mire alatt a Kollégium újdonszült kántora
az öreg János (Zachar) vezetésével énekeltünk Szűz
Mária tiszteletére.

1) Este St. P. Guardian névnapját megelőző na-
pon szindarabot rendeztünk a "Harmadrendi Odhon-
ban".

3. Mire alatt a 11) rendiek énekelték, amelyen mi
is részt vettünk s közösen megáldoztunk s arra kí-
tük a Mindenhatót, hogy még sokáig tartsa életben
szeretett P. Lektorunkat.

5. Van öröm a Kollégiumban. Rádiót kaptunk és
te mindjárt fel is avattuk. Különösen Krisztaut hatót-

ta meg az új manna, aki a puha égy helyett inkább választotta volna a kemény sűket, sakhogy hallgathassam.

8. Reggel iskolába menet közben akkora eső esett, hogy Bibakot már vitte is a nagy ár víz; szerencséjére azonban megkapaszkodott egy kiálló szalmazálla s így mentette meg drága életét.

10. D. n. Gutar (Lindvay) a közismert erőbívíz felkapott egy lapos követ s diszkosz módjára a mészességbe küldte, hogy csak úgy zúgott. Egypár kúri ijedve hízta vállaközé a nyakát, mivel azt hitte, hogy a pécsi repülőgép kettő a fejük felett.

12. St. P. Pongrac névnapja. Mise alatt mi énekeltünk s arra kértük a jó Istent, hogy még sokáig tartsa életben, egészségesen s boldoguliban szeretett Atyánkat, volt Praefectusunkat.

14. Hiába minden. Ha valaki jék is, akkor is megkívánja a mozgást. Az öreg Pék (Gsepányi) is részt vett a delutáni melesen. Azonban nem sokáig bírta s játék közben minduntalan a földre harapott, mert az ő dagasztáshoz szokott izmoskái nem nagyon bírták az „irtó” rohamot.

16. Ubold testvér nevnapja. Imádnivalóan hálaadtuk meg ezen a napon szakács testvéreink fáradozását.

19. A tisztelendő testvérek nagyszabánai futball meccset rendeztek. Bizony nem a legjobban sikerült, mert talán nem tartották be pontosan a heti tréninget. Különben mindegyiknél mutatkozott jókora porció új technikai tudomány, amit kár volna hiaknázatlanul hagyni.

25. Noha az ebéd alatt halál vőnd volt, mégis a híres mechanikus mester Gine (Singer) ekkor is halott valaminek melankónikus zenét, inkább a rádió nem volt bekapcsolva. Így jár, aki mindig a beszélő manóval társalog.

26. Aki látott bennünket e nap reggelén, biztosan azt gondolta, hogy a törökök ellen indulunk. Feljes felkészüléssel ellátva mentünk egész napos kirándulásra. Gine (Singer), aki már nem tud meg lenni rádió nélkül, itt kinn is felállította a felfogó kézi rádiót, sajnos azonban nem vitt magával hozzávaló kabaret.

27. Kleins János és Juhász József önként távoztak a Kollegiumból.

31. St. P. Pál or. gen.-től a Kollegium kapcsolója

1 albot, 1 humoralét, 2 korporalét, 1 kehelykendőt és
1 palát kapott. Itén fizess meg!

Jún. 1. Este végeztük először a Jézus szentsége Szive li-
tániát és egész júniuna vonatkozólag felajánlottuk min-
den munkánkat, örömiinket, bánatunkat Jézus Szivé-
nek és körtük a szeretetből lángoló szent Szívet, hogy ha-
tálatalan szeretetéből minket se zájon ki s terjeszse föl-
lünk szent Szívünk védőpalástját.

2. H. P. Provinciális is S. Medárd megérkezett a pé-
csi zárdába. A templomba fogadtuk.

5. D. n. tornainnepély volt a PÁ-PEM sportte-
lepen. Három iskola tartotta együtt itt a tornainne-
pélyét, köztük a Pius is.

6. P. Magister min elött tudunkra adta P. Provin-
ciális óhaját, hogy a szent mise után legalább még
öt percet töltsünk a szívünkbe zárt Ur Jézus társasá-
gában.

7. Moxkli (Kállai) állapot változtatott. Mivel a cuk-
rot már megunta, sós lekváros-tésztából harabodált
nagyokat. De úgy látszik, nem nagyon ízlik neki,
mert ebéd után úgy prüszkölt tőle, mint a mozdony.

8. Fünkösdrásánnap. E napon a kollégisták kö-
zül is többen vették föl a bérmálási szentleget. St. J. Medárd
a pécsi szerződésben állt névünnepe. Sok jóra ima szállt
az égek Urához sáta a Kollégisták részéről.

9. Templomozentelés a Fiusban. Az első sz. misét ge.
Zichy Gyula kalocsai érsek tartotta. Mire után megha-
tó szavakkal restellte a Jézus-Szive tiszteletére épí-
tett templom rendeltetését. P. Kocsid után J. Linner,
a Fius-gimn. igazgatója megújította az évi szokásos
intézet följárulást Jézus Szivehez.

11. Magiszter kihirdette a párházat eredményt.
Magyok közül: I. díj: Bocsi Péter II. díj: Szédozsky Károly.
A kisellenek közül: I. Kiss Pál II. Kallai János III. M' L
meth István.

14. D. u. fogadtuk a mell. Virág Ferenc püspök
urat, aki a templomot és a plebaniát vizitálta.

15. Bérmálás a templomunkban. D. u. a mell. Pü-
pök úr meglátogatta a Collegiumot és lelkes szavak-
kal buzdított bennünket, hogy a „via Franciscana”
úton tartunk ki.

Költő (Kiss) a bort is tudományának nézte s a

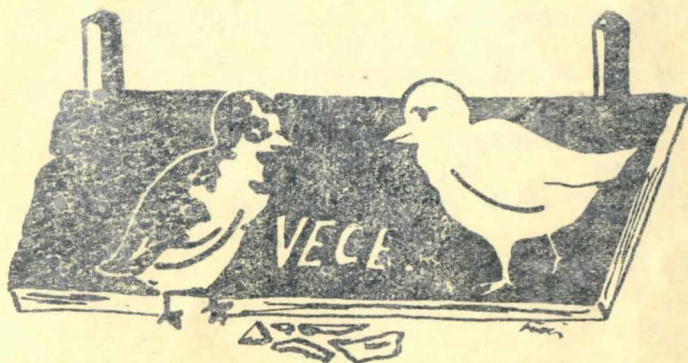
Kellénél többet ivott, minek következménye az lett,
 hogy világra szóló költői művét nem tudta befejezni.

16. Hittan vizsgálja a felvőzőknek.

A kis káisa (Grosz) anyjának, az öreg káisának
 intése ellenére is a hidegebb vízbe bátorkodott, hová
 a lártól kissé melegebben az ágyba került.

17. Hittan vizsgálja az alsóknak.

Grádovszky Károly
 Krónikás

Tartalom.

De Deum	P. Magister	235
Az Imre nyomdokain	Bede Béla	237
Lesz ez még valóság	Szabolcsy Király	244
Az áldozat győzelme	Guth Péter	253
Az Igoly mentén	Kiss Péter	262
Önképzőköri beszámoló		265
Gyári beszámoló		267
"Szécsi Hírség" beszámolója		268
Kronika		275
Tartalom		282